

HISTORIE: 90 let od doby, kdy byl Adolf Hitler jmenován kancléřem Německa

- CZ24 News | 2. února 2023

NĚMECKO: Včera tomu bylo přesně 90 let, co byl 30. ledna 1933 nacistický vůdce Adolf Hitler jmenován do úřadu německého kancléře, čímž bylo zahájeno fašistické uchvácení moci, a nakonec i druhá světová válka. Němečtí historikové často diskutují o tom, zda Hitlerovo jmenování kancléřem bylo „Machtergreifung“ (uchopení moci) nebo „Machtübernahme“ (nástup k moci).

Na jedné straně byl Hitler jmenován kancléřem prezidentem Paulem von Hindenburgem v souladu s ústavou. Na druhé straně nacisté neustále eskalovali pouliční násilí proti levicovým skupinám, zejména proti mocné Komunistické straně Německa a Hindenburg čelil rozsáhlému politickému a sociálnímu tlaku německých průmyslových magnátů, aby jmenoval Hitlera kancléřem nebo čelit otevřené občanské válce. Podobnost s násilím liberálních retardů dnešních dnů je docela vysoká. Zatím nejsou tak agresivní.

Národně socialistická německá dělnická strana (NSDAP nebo nacisté) byla založena v roce 1920 po první světové válce, ale mnohé z jejích základních myšlenek byly vytvořeny až o desetiletí později. Rasistický nacionalismus, který viděl Německo jako osídlené „čistými“ etnickými Němci a „nečistými“ jinými rasami, byl kombinován s šílenou zuřivostí namířenou proti mocnostem Dohody za ponižující podmínky německé kapitulace v roce 1919 a také na lidi v Německu, kteří o nacistech tvrdili, že se s nimi spiklí. Stalo se to také v důsledku občanské války, ve které Freikorps, neboli pravicové skupiny demobilizovaných veteránů, pomohly sociálně demokratické vládě rozdrtit komunistické povstání.

NSDAP se inspirovala převzetím moci Benita Mussoliniho v Itálii v říjnu 1922, což přineslo k moci první fašistickou vládu v Evropě. O rok později v listopadu 1923 zahájili nacisté pokus o převzetí moci v Mnichově, hlavním městě německého státu Bavorsko. Přestože do svých řad počítali válečného hrdinu generála Ericha Ludendorffa, německá armádní posádka jej odmítla podpořit a povstání potlačila, přičemž vůdci byli poté zajati a uvězněni. Když byl Hitler o rok později propuštěn, New York Times ho popsaly jako „zkroceného“ vězením a že se ho již není potřeba se bát.

Fanatický antikomunismus nacistické strany v Německu a fašistické strany v Itálii k nim přitahoval podporu kapitalistické společnosti, které se nejvíce obávaly uchvácení moci dělnickou třídou: bohaté kapitalistické elity, která vlastnila průmysl a půdu země. Mezi podporovatele patřil Fritz Thyssen, syn průmyslového magnáta Augusta Thyssena, který před rokem 1932 nacistům 1 milion říšských marek. Ředitelem Thyssenových amerických fondů byl Prescott Bush, otec bývalého prezidenta USA George HW Bushe a dědeček bývalého prezidenta USA George W. Bushe. Bushův majetek byl zabaven v roce 1942 na základě zákona o obchodování s nepřítelem a mnozí v té době očekávali, že bude stíhán za napomáhání nepříteli.

Mezi další finanční podporovatele patřil průmyslník Ernst von Borsig, jeden z nejbohatších mužů v Prusku; Gustav a jeho syn Alfred Krupp z průmyslové dynastie Kruppů; a konglomerát IG Farben. Tito a další podporovatelé sehráli klíčovou roli v nátlaku na Hindenburga, aby jmenoval Hitlera kancléřem, a v listopadu 1932 mu společně s konzervativními politiky Franzem von Papenem a Alfredem Hugenbergem napsali dopis, ve kterém naléhali na německého prezidenta, aby jmenoval Hitlera kancléřem. Tyto a mnohé další korporace v Německu a dalších zemích později bohatě profitovaly z německé válečné mašinérie a holocaustu, přičemž IG Farben vyráběl nechvalně známý jedovatý plyn Cyklon B používaný ve vyhlazovacích táborech. Více se lze dočíst v knize „Nacistické

kořeny EU“. O tom, kdo financoval Hitlera je možné se dozvědět z videí na youtube.

Rozpory Výmarské republiky, německého státu vzniklého po zrušení monarchie v roce 1918, se koncem 20. let 20. století vyhrotily. Ekonomická stagnace a hyperinflace, částečně způsobená masivním odškodněním, které Německo dlužilo vítězné Francii a Británii, a ztrátou nejprůmyslovějších oblastí země, se ještě zhoršily poté, co v říjnu 1929 udeřila Velká hospodářská krize. Trvalý pokles podpory SPD vládě souběžně se vzestupem popularity komunistů a fašistů, kteří nabízeli odpovědi a řešení německých problémů.

Mimo Sovětský svaz byla Komunistická strana Německa (KPD) největší a nejmocnější na světě. Vznikla odštěpením od SPD během války poté, co několik členů, včetně Rosy Luxemburgové, Karla Liebknechta a Clary Zetkinové, odmítlo náhlý obrat SPD v její protiválečné pozici. Ačkoli SPD rozdrtila povstání KPD v roce 1919 v Lucembursku a zavraždila tisíce jejích členů, včetně Luxemburgové a Liebknechta, strana se později ve 20. letech vrátila. Obviňovala kapitalistickou vládnoucí třídu z neduhů německé dělnické třídy a odmítala militarismus a rasismus nacionalistického hnutí.

Jak NSDAP rostla na síle a začala útočit na komunisty, Židy a další skupiny, KPD vytvořila militantní organizace, aby se bránila: Roter Frontkämpferbund (Liga červených frontových bojovníků) a později Antifaschistische Aktion (Antifašistická akce) z nichž poslední posloužil jako inspirace pro moderní hnutí „Antifa“. Komunisté i nacisté také získali volební sílu a Říšský sněm, kdysi ovládaný SPD, se stal politickou svobodou pro všechny, v níž se strany snažily vytvářet a udržovat koalice.

Sociální a ekonomický chaos vedl k rozpadu demokracie a v roce 1930 dostal Heinrich Brüning ze Strany středu diktátorskou moc od prezidenta von Hindenburga, který do května 1932 vydával dekrety Brüningovým jménem. V březnu 1932 Hitler kandidoval v prezidentských volbách proti Hindenburgovi a těžce prohrál, když získal 36,7 % hlasů proti Hindenburgovým 53 %. Na třetím místě skončil Ernst Thälmann z komunistické strany s 10 %. NSDAP jako celek však nadále stoupala a ve volbách do Reichstagu v červenci toho roku získala ohromujících 123 křesel, čímž zdvojnásobila svou sílu a stala se největší stranou v zákonodárných sborech, i když jí stále chyběla většina. Komunisté a sociální demokraté převyšovali počet fašistů, pokud se jejich počet sečetl, ale ostré spory mezi frakcemi jim bránily ve sjednocení.

V pozdějších listopadových volbách ztratili nacisté 21 křesel a několik milionů hlasů, přičemž většinu zisků získala komunistická strana. Volby však nevyřešily žádný z problémů stojících za neúspěchem červencových voleb. Pod tlakem průmyslové elity země a jejích konzervativních nenacistických politických vůdců Hindenburg neochotně souhlasil se jmenováním svého bývalého volebního rivala předsedou vlády, protože věřil, že jeho zranitelná pozice ho učiní zcela závislým na Hindenburgovi a von Papenovi. Mýlili se.

Historie budiž poučením i nyní, protože pokud dostanou naši liberální retardi pokyn, klidné obléknou hnědé košile.

Zdrojem byly veřejně dostupné informace.

AUTOR: Richard Liška

[ZDROJ](#)